

Đề bài

Em hãy tả lại hình ảnh mẹ em đang ngồi cặm cùi bên ánh đèn khuya vá lại chiếc áo cho em để kịp ngày mai đến lớp.

Bài làm

Đang ngủ ngon bỗng giật mình trở giấc, qua lớp vải mùng thưa, em thấy mẹ đang ngồi bên ánh đèn dầu leo lét vá áo cho em.

Đó là chiếc áo trắng duy nhất mà em mặc để đi học. Vì nhà nghèo, ba mất sớm, mẹ em phải buôn bán suốt ngày để nuôi em và hai đứa em còn nhỏ. Mẹ dành dụm nhiều ngày mới sắm được chiếc áo đó. Phải chi hồi chiều này đừng giỡn với thằng Đức thì đâu đến nỗi bị nó tri rách ở bả vai. Đi học về, em cố giấu mẹ nhưng mẹ vẫn nhìn ra. Mẹ em chỉ thở dài mà không nói năng gì.

Dưới ánh đèn, tay mẹ kéo từng sợi chỉ may. Thỉnh thoảng mẹ ghé xuống gần ngọn đèn để nhìn cho rõ hơn. Tuy đã ngoài bốn mươi tuổi, mắt mẹ em chưa đến nỗi phải mang kính, nhưng dáng mẹ hơi gầy, có lẽ là do công việc làm ăn hàng ngày làm mẹ quá vất vả.

Trời đã khuya lắm.

Bên ngoài không một tiếng người qua đường nói chuyện, ngoại trừ tiếng côn trùng rí rả. Xa xa, vài tiếng chó sủa đêm vọng lại hòa với tiếng tích tắc của chiếc đồng hồ treo trên vách đều đều như đếm từng nhịp thời gian trôi qua.

Lâu lâu, mẹ đưa áo lên ngắm lại, xem đường vá có ngay ngắn không. Bóng mẹ in trên vách nhà to lớn giống một thiên thần đang vươn vai canh chừng giấc ngủ cho em. Em muốn bước xuống chạy đến bên mẹ, ôm hôn mẹ, nhưng không hiểu sao em cứ nằm im nhìn mẹ.

– Mẹ ơi! Sao mẹ chưa ngủ! Khuya lắm rồi.

– Con cứ ngủ ngon, mai sớm đi học. Mẹ vá một chút nữa là xong.

Nhìn mẹ cặm cùi giữa đêm vá áo cho em, em thương mẹ quá. Tình mẹ đối với em như trời cao biển rộng, thiêng liêng vô cùng. Mẹ là cả một bầu trời yêu thương che chở cho đời em khôn lớn mà từ bấy lâu nay em nào có biết. Những ai không có mẹ chắc là khổ lắm!